

платно, после нахвърлят чувалитѣ въ трюма, вдигатъ якитѣ.

— Лошо време, бей! — заговаря Симеонъ.

— Нищо не се вижда. Грозно като въ тъмница.

— Далече ли сме отъ Месемврия? — пита Кочо.

— Трѣбва да отворимъ още много навътре, за да стигнемъ къмъ Месемврия. Тоя вѣтъръ може да ни завлѣче къмъ плитковинитѣ.

Бледенъ и задъханъ, Кочо се навира съвсемъ близу до Богдана.

— Потъватъ ли гимии въ такова време?

— Та тъкмо въ такова време потъватъ я!

— А какъ... Изведнажъ ли?

— Ако заседнатъ въ плитковинитѣ — потъватъ по-полека, ако се блъснатъ въ скалитѣ — изведнажъ. Понѣкога пъкъ просто се обръщатъ... Но вие много се страхувате. Та това е нищо, това е само вѣтъръ и мъртво вълнение, тукъ-тамъ само нѣкоя вихрушка. Чакай следъ малко да дойде бурята.

— Все едно, — казва Симеонъ. — Нека става каквото ще!

— Зайци такива! Тая стара гимия и морето не я иска. Тя ще си изгние въ пристанището. Ние, ние сме загубени, че стигнахме дотамъ да плуваме съ нея.

И езикътъ пакъ го зачовърква.

— Да помните едно — потъватъ само нови гимии и стари параходи. Е хе, имаше една гимия, четири хиляди тона, съ четиридесетъ и две платна. Като се надуютъ, че като тръгне... Сжщи лебедъ... Потъна нова-новиничка, за нея ми бѣше жалъ. Египетска бѣше. Съ нея тръгнахъ оттукъ.